

Eve Özlem

Bizim kültürde “EV” kelimesi yaşadığımız evden ziyade yuva, vatan, sıra demektir.

Kendimizi oraya ait hissettiğimiz, sevdiklerimizin bizi beklediği, daima özlediği o huzurlu, güvenli mekândır EV.

Mistik anlamda EV, insanın ruhudur.

Dolayısıyla ev, en hakiki yuvadır.

İnsanın ruhen rahatlığı mekândır.

Rüyalarında gördüğü yerdir. Huzurunu özlediği diyardır.

İnsan yaşatan o diyarın özlemidir.

O özlemin sızısıdır.

O sızının derdidir.

İnsanı yeni doğumlara çıkaran o derttir.

O dert insanı yorar.

Ancak o dert insanı yontar.

Hasret diyarına kavuşmak için o dert insana azık olur.

O dert insanı içsel yolculuğa çıkarır.

Etki de, şifa da o dert için çıkılan içsel yolculuktur.

O yolculuğun duraklarındadır.

O yolculuğun dinginliğindedir.

Vuslat için o yolda kalınmalıdır.

O yolda yürünmelidir.

Her durakta bir meziyet, her adımda bir anlam bulunmalıdır.

Vakit tamamlayana kadar o yolda kalınmalıdır.

Yolda olmak ve yolda kalmak için bilmek, yapmak, olmak gerekir.

Ancak hem bilmek, hem yapmak için olmak zorunludur.

Öbür türlü aksaklık ve topallamadır.

Çünkü ahlak ve edep olmadan, klişelerin ve kalıp düşüncelerin perdeleriyle insan ne kendini hatırlayabilir, ne özünü bulabilir, ne kendini var edebilir, ne hasret diyarına kavuşabilir.

Ne de yolun idrakine varabilir.

Bu bir farkındalıktır.

Bu farkındalık yolunda yakacağımız ışık, yalnız yaşam yolumuzu değil, geleceği de aydınlatacaktır.

Yusuf Beğtaş